

Kristi Himmelsfärd – kallade till evig härlighet

Det är inte lätt att predika om himlen. Man säger att den store Dante lyckades mycket bättre att ge en levande skildring både av helvetet och skärselden, medan det var mycket svårare för honom att beskriva himlen. Vi lever i en värld som är sårad av synd, ondska och våld. Därför är det lättare för oss att fatta detta, medan en tillvaro av ständig härlighet, glädje och godhet tycks oss främmande, ja, alltför vacker för att vara sann. Samtidigt har vi alla innerst inne en längtan efter en värld, där bara sanning, godhet och barmhärtighet får råda. Vi är skapade och menade för en sådan verklighet. Därför är det inte så konstigt att allt slags människor drömmer om en sådan värld där ingen ondska får finnas. Det är Guds djupaste önskan och längtan att vi skall nå fram till denna eviga verklighet bortom detta livet. Det bästa sättet att nå därhän är att göra allt vad vi kan för att i Jesu efterföljd försöka realisera detta ideal så troget som möjligt redan nu. Kort sagt: att vi med hjälp av Guds nåd gör allt vad vi förmår för att göra jorden mer lik himlen. Men allt är nåd utöver nåd. Vi människor kan aldrig på egen hand producera en idealisk värld. En sådan utopi brukar få en ände med förskräckelse och slutar ibland i motsatsen som vi kan se gång efter gång under historiens lopp.

Genom sin himmelsfärd vill Jesus bereda rum för oss i den eviga härligheten, som är det yttersta och definitiva målet för vår existens. Gud vill dela sin evighet med oss. Så viktiga är vi alla för honom. Lika viktigt är det för oss att försöka förstå denna kallelse. Vi är av all evighet förberedda och skapade för att få leva i Guds eviga rike. ”Hela kyrkans kropp är kallad till den härlighet dit hennes huvud och Herre har gått före”, så bad vi i dagens kollektbön. När Jesus återvänder till sin himmelske Fader är det för att bereda rum för oss. Som lemman i hans mystiska kropp hör vi oupplösligt samman med honom. Genom Kristi himmelsfärd har vi redan liksom fått in en liten fot i himlen. Vi kan aldrig få en definitiv boning här på jorden utan kommer alltid att längta efter den fullhet, som bara finns därovan. Men detta betyder inte att vi får försumma vår uppgift och kallelse här på jorden. Tvärtom, det gör oss ännu mer medvetna om att vi under vår jordiska pilgrimsfärd måste efterfölja Jesus i allt och vittna ännu trognare om honom.

När Jesus tar avsked av sina elva lärjungar i Galileen säger han till dem: ”Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar: döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla alla de bud jag har gett er” (Matt 28:19-20). Jesus anförtror oss en stor uppgift: att missionera och evangelisera hela världen. Som hans lärjungar har vi hans fulla förtroende att sprida hans budskap till alla vi möter. Genom vårt dop och konfirmation får vi denna värdighet och kallelse att vittna i ord och gärning om Jesus. ”Ni skall få kraft när den helige Ande kommer över er och ni skall vittna om mig i Jerusalem och i hela Judeen

och Samarien och ända till jordens yttersta gräns” (Apg 1:8), säger Jesus till sina lärjungar innan han upptas till himlen. Vi behöver alla denna Andens kraft för att kunna stå till Jesu tjänst i detta viktiga uppdrag att vittna om honom och lära människor att hålla hans bud. Därför är den tid som nu börjar och pågår fram pingst en så viktig tid, då vi tillsammans med hela kyrkan ber om Andens kraft och hjälp. Denna pingstnovena är för oss alla en tid, då vi ropar, bönar och ber: Kom, helige Ande och förnya jordens anlete.

Det är också en tid av ödmjuk självprövning. Hur kan jag få Andens hjälp för att bli ett mer trovärdigt vittne om Jesus just i min livssituation. Vi har alltid en tendens att tänka så här: *man* borde göra så eller så, *kyrkan* borde bli bättre på det och det, *de andra* skulle behöva vara på det eller det sättet. I stället måste vi tänka i andra banor: det är ju *jag*, lilla jag, som behöver Andens kraft för att bli ett bättre vittne om Jesus, det är jag som måste omvända mig och ändra min livsstil. Evangeliet måste få lysa upp hela vår tillvaro och förvandla oss mer och mer till en allt större Kristus-likhet. Bara då kan vi ge ett trovärdigt vittnesbörd om att Jesus lever och verkar bland oss här och nu, samtidigt som han är förhärligad hos Fadern.

Redan nu får vi en försmak av denna hans härlighet, när vi tar emot eukaristin och låter den förvandla oss inifrån, så att vi i vår tur kan förvandla vår vanliga verklighet till en lovsång till hans härlighet och samtidigt göra den del av skapelsen som är anförtrodd åt oss så lik Guds eviga rike som möjligt. Vi har fått in en liten fot i himlen redan nu genom att vårt och kyrkans huvud, Jesus Kristus, har stigit upp till himlen, medan vi samtidigt står stadigt med båda fötterna på denna jord. Om vi verkligen tar vår uppgift på allvar att – efter fattig förmåga - förvandla och förbättra livet på jorden, kommer det alltid att bära frukt och väcka till eftertanke. Då visar vi att vi litar på Jesu sista ord till lärjungarna före himmelfärden: ”Och jag är med er alla dagar till tidens slut” (Matt 28:20).